

ΙΩΑΝΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

Μια φορά κι έναν καιρό...

παραμύθι στο νερό

Εκδόσεις: ΤΣΑΦ - ΤΣΟΥΦ

Εκδόσεις
ΤΣΑΦ - ΤΣΟΥΦ
τηλ: 2310 552.522

Κείμενα: **Ιωάννα Δημητριάδου**
Εικονογράφηση: **Παρασκευή Γελαράκη**
Επιμέλεια: **Γιώργος Γεωργιάδης**
Σελιδοποίηση: **Στέλιος Κυριζάκης (StilkiR)**
Εκτύπωση: **Λιθογραφία Ο.Ε.**

Θεσσαλονίκη 2004

ISBN 960-630-012-9

Μια φορά κι έναν καιρό... παραμύθι στο νερό

Ιωάννα Δημητριάδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΣΑΦ - ΤΣΟΥΦ

Μια φορά κι έναν καιρό, μακριά πολύ μακριά από εδώ που είμαστε τώρα υπήρχε μια θάλασσα διαφορετική από όλες τις άλλες!

Την έλεγαν “η πολύχρωμη θάλασσα”. Όχι γιατί ήταν κόκκινη ή ροζ ή πορτοκαλί αλλά, γιατί τα ψαράκια, τα κοχύλια, οι πετρούλες και ό,τι ζωντανό ή ό,τι είχε αυτή η θάλασσα ήταν όλα χρωματιστά.

Ήταν πραγματικά το πιο πολύχρωμο μέρος όλου του κόσμου.

Ένα αληθινό ουράνιο τόξο, που έφτανε μέχρι τον πάτο του βυθού και γέμιζε με χρώματα και ομορφιά κάθε τι, που είχε την τύχη να ζει σ’ αυτό το μέρος.

Ήταν πραγματικά πολύ τυχερά όσα ψαράκια έμεναν σ’ εκείνο τον παράδεισο.

Όλα τα ψαράκια εκτός από ένα...
Τον Σπλιφ. Ή μάλλον τον Γκριζούλη.
Ή μάλλον τον Σπλιφ τον Γκριζούλη.

Ποιος είναι αυτός;

Ο Σπλιφ ο Γκριζούλης θα μπορούσε να είναι ένα πολύ ευτυχισμένο ψαράκι
όπως όλα τ' άλλα.

Δυστυχώς...

Τον ταλαιπωρούσε μια ιδιαιτερότητα, που είχε. Δεν είχε χρώμα!

Ήταν γκριζός..!

Ευτυχώς...,

... θα μου πείτε δεν ήταν ο μόνος. Πολλά ψαράκια σε διάφορες θάλασσες του
κόσμου είναι γκρι, οι οικοδομές στις πόλεις μας είναι γκρι, οι πέτρες είναι γκρι
και τόσα άλλα...

Το ανησυχητικό όμως με το Σπλιφ το Γκριζούλη, ήταν άλλο.

Στη θάλασσα που ζούσε, μόνον αυτός ήταν χωρίς χρώμα!

-Πολύ περίεργη περίπτωση! Έλεγε ο Μοβ γιατρός.

-Κρίμα το καημένο! Χωρίς χρώμα είναι άχρηστο στον τόπο μας!

Έλεγε η κακιά Κοκκινούλα η Ψιλομουτούλα.

Με μια κουβέντα, ο Σπλιφ ο Γκριζούλης ζούσε μια ζωή αρκετά μπερδεμένη...

Αναρωτιόταν για διάφορα πράγματα.

Ή μάλλον μόνο για ένα πράγμα, πάντα το ίδιο:

-Γιατί δεν έχω χρώμα;

Σιγά σιγά ο Σπλιφ ο Γκριζούλης απομονώθηκε. Σταμάτησε να παίζει με τα υπόλοιπα ψαράκια, που φυσικά με δυσκολία τον παίζανε, γιατί με δυσκολία ανεχόταν να ακούει για το χρώμα του.

-Κοίτα πόσο άσχημος είναι!

-Πω, πω ...χωρίς χρώμα!

-Λες να μας κολλήσει;

Έτσι ο Σπλιφ προτιμούσε να παίζει μόνος του. Ολομόναχος...!

Είμαι ένα γκρι υποβρύχιο, πολύ δυνατό! Χε! Χε!, έλεγε ο Σπλιφ ο Γκριζούλης και έσπαγε πλάκα μόνος του.

Και ο καιρός περνούσε και περνούσε και περνούσε και ο Σπλιφ ο Γκριζούλης έμενε όλο και πιο μόνος. Τώρα πια, η μόνη του ευχαρίστηση ήταν να κάθεται στο ροζ βράχο και να αγναντεύει τα πανέμορφα πολύχρωμα ψάρια.

Μια μέρα καθόταν σ' αυτόν τον βράχο, όταν είδε από μακριά ένα μικρό ψαράκι. Ο Σπλιφ ο Γκριζούλης μαγεύτηκε! Δεν είχε δει στη ζωή του ποτέ ψάρι τόσο όμορφο, τόσο λαμπερό, με τόσο υπέροχα χρώματα!

Προς μεγάλη του έκπληξη το πανέμορφο ψάρι κατευθυνόταν ή μάλλον προσπαθούσε να κατευθυνθεί προς το μέρος του Σπλιφ του Γκριζούλη.

Και λέω προσπαθούσε, γιατί σκόνταφτε, τράκαιρνε πάνω στους βράχους, μπλεκόταν μέσα στα φύκια και κολυμπούσε σα να μην έβλεπε!

Βρε, τι κάνει αυτό το ψαράκι; Όσο όμορφο είναι άλλο τόσο χαζό πρέπει να είναι! Είπε από μέσα του ο Σπλιφ ο Γκριζούλης.

Το πανέμορφο ψαράκι έφτασε πια πολύ κοντά στον Σπλιφ τον Γκριζούλη, όταν...
μπουμμ... πήγε και έπεσε πάνω του!

-Ωχ! Συγγνώμη. Χίλια συγγνώμη! Είπε το πανέμορφο ψάρι.

Λυπάμαι που έπεσα πάνω σου και που ίσως σου χάλασα τα πολύχρωμα λέπια σου. Να σε βοηθήσω...!

- Τα πολύχρωμα λέπια μου; Το βρίσκεις σωστό να κοροϊδεύεις εμένα, επειδή δεν είμαι τόσο όμορφος όσο εσύ; Μπράβο σου!

Ωραία συμπεριφορά! Είπε πλέον θυμωμένος ο Σπλιφ ο Γκριζούλης.

- Μα... Όχι! ...Όχι! Με παρεξήγησες. Απλά... δεν βλέπω.

- Δεν βλέπεις; Είπε ο Σπλιφ ο Γκριζούλης. Δεν βλέπεις τίποτα;

-Ναι, έχω γεννηθεί τυφλός. Αλλά δεν με πειράζει πολύ.

Πιο πολύ πειράζει τους άλλους.

Ενοχλούνται με τη διαφορετικότητά μου! Και δεν μου κάνουν παρέα.

Εμένα όμως δεν με πειράζει.

Γιατί επειδή δεν βλέπω, έχω μάθει να ακούω καλύτερα.

Και να αισθάνομαι καλύτερα. Μπορώ να καταλάβω αν έρχεται καταιγίδα ή μπορώ να καταλάβω από χιλιόμετρα ένα ψαρά, που έρχεται προς το μέρος μου, είτε το πανέμορφο ψαράκι.

-Ω!!! μα αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον. Ξέρεις κι εγώ έχω μια ιδιαιτερότητα, είπε ο Σπλιφ ο Γκριζούλης και άρχισε να του λέει την ιστορία του.

Μιλούσαν ώρες....

Για το όνομα του Γκριζούλη και πώς του έβγαλαν το όνομα Σπλιφ, επειδή συνέχεια έκλαιγε για το γκρίζο του χρώμα. Για τον Ομορφούλη και πώς τον ονόμασαν Μπουμ, επειδή κουτουλούσε σε όλα, αφού δεν έβλεπε. Για πάρα πολλά πράγματα μίλησαν εκείνο το γλυκό απόγευμα, που έτυχε να γνωριστούν τα δυο διαφορετικά ψαράκια.

Φυσικά, δεν χρειάζεται να σας πω ότι τα δυο ψαράκια γίνανε αχώριστοι φίλοι. Ο Σπλιφ ο Γκριζούλης ένωθε πολύ όμορφα που ο τυφλός φίλος του μπορούσε να βλέπει μόνο τα χρώματα της ψυχής του και όχι το άσχημο γκρι δέρμα του και ο Μπουμ ο Ομορφούλης ένωθε πανευτυχής, που ο γκριζος φίλος του τον αντιμετώπιζε σαν ίσος προς ίσο παρά το πρόβλημά του. Και περνούσε ο καιρός στην πολύχρωμη πολιτεία του νερού και όλοι οι κάτοικοί της ήταν ευτυχισμένοι!

Μια μέρα, εκεί που έπαιζαν οι δυο αχώριστοι φίλοι, ο Μπουμ ο Ομορφούλης πετάχτηκε πάνω καταφοβισμένος!

-Τι έπαθες; Σήμερα σε τσίμπησε; Ρώτησε ο Γκριζούλης.

-Φίλε μου, αυτό που καταλαβαίνω είναι τρομερό! Μας πλησιάζει ένα ψαροκά-
ικο που στα δίχτυα του είναι πιασμένα πολλά ψαράκια και από την άλλη μεριά
έρχεται ένας ψαράς με δυναμίτη.

-Με δυναμίτη; Φώναξε ο Γκριζούλης. Δηλαδή;

-Δηλαδή, θα μας καταστρέψουν εντελώς Γκριζούλη, δεν το καταλαβαίνεις;

Θα ψαρέψουν όλους τους φίλους μας και τους συγγενείς μας και θα καταστρέ-
ψουν την πανέμορφη πολιτεία μας.

Πρέπει να κάνουμε κάτι! Είπε έντρομος ο Ομορφούλης.

-Μόνοι μας; Τι είναι αυτό που μπορούμε να κάνουμε;

-Να συνεργαστούμε, Γκριζούλη. Οι δυο μας μαζί με τους υπόλοιπους του βυθού. Γρήγορα! Εσύ που είσαι γκρι και δεν ξεχωρίζεις με φανταχτερά χρώματα, πήγαινε να ελευθερώσεις τους φίλους μας από τα δίχτυα. Εγώ θα πάω στο χωριό να φωνάξω το χρυσό Καρχαρία.

Οι άνθρωποι φοβούνται τους καρχαρίες! Νομίζουν ότι ο καρχαρίας τρώει ανθρώπους. Δεν σκέφτονται πόσους καρχαρίες τρώνε αυτοί! Γρήγορα...

Έτσι κι έγινε. Ο Γκριζούλης ελευθέρωσε τα ψαράκια, αφού πέρασε απαρατήρητος και έκανε μια μεγάλη τρύπα στα δίχτυα.

Ο Ομορφούλης, παρ' όλο το σκοτάδι των ματιών του, έτρεξε γρήγορα στο χωριό, τους φώναξε όλους, τους είπε το σχέδιο που καταστρώσανε και όλοι μαζί βοηθήσανε να σωθεί ο πολύτιμος βυθός τους.

Ο καρχαρίας τρόμαξε τόσο πολύ τον πονηρό ψαρά με το δυναμίτη, που τον έκανε να πηδήξει από τη βάρκα του και να κολυμπάει σαν τρελός.

Κάποια άλλα ψάρια μάζεψαν όλα τα μικρά ψαράκια σε ένα ασφαλές μέρος κάτω από μια ξέρα και όλα πήγαν καλά χάρη στη συνεργασία όλων!

Φυσικά μετά από αυτή την επιτυχία, ο Σπλιφ ο Γκριζούλης και ο Μπουμ ο Ομορφούλης έγιναν ήρωες! Είχαν σώσει την πολύχρωμη πολιτεία τους από τον κίνδυνο, μα δεν είχαν γίνει γι' αυτό ήρωες, αλλά γιατί έμαθαν σ' όλους ότι ο καθένας μπορεί να δώσει κάτι παρά τις ιδιαιτερότητες του. Γιατί όλοι είναι ίσοι και απλά η συνεργασία και η φιλία είναι που κάνουν τα θαύματα!

Και έτσι έζησαν όλοι τους καλά κι εμείς... καλύτερα!

ΤΕΛΟΣ

Τί νοιώθει ένα ψαράκι που δεν έχει χρώματα,
ενώ ο τόπος που ζει είναι πολύχρωμος και πανέμορφος;
Αυτό το γλυκό παραμύθι για μια "διαφορετική" φίλια
θα μιλήσει στις καρδιές όλων μας!!!

Εκδόσεις: ΤΣΑΦ - ΤΣΟΥΦ
τηλ.: 2310 552522

ISBN 960-630-012-9